

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (V)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tot veritable diàleg demana saber escoltar i saber parlar. Si això és evident en qualsevol diàleg, encara més, si pot ser, en el diàleg necessari en tot procés sinodal. No fa molt vaig llegir una frase que em sembla molt adient en els moments eclesials que estem vivint: «No vulguis convèncer l'altre, intenta de comprendre'l.» Escoltar en el diàleg autèntic és, principalment, acollir l'altre en la seva realitat i circumstàncies. L'escolta significa acollir el germà que m'adreça la paraula, que vol compartir amb mi el seu pensament, els seus sentiments. Tot germà té quelcom de valuós que jo puc aprendre d'ell. Escoltar de debò és atendre i entendre les raons de l'altre, sense alterar-les ni manipular-les. Escoltar és cercar la veritat de l'altre, allò que ell vol compartir amb mi.

No podem quedar-nos amb la nostra sola visió, com si no en fos possible cap més.

De fet, no hi ha veritable escolta sense humilitat. Escoltar significa ser capaç de desfer la meua opció inicial en veure i comprendre més riquesa que la que jo podia arribar a copsar. Anar al veritable diàleg significa no dur mai les decisions preses. Evidentment, el veritable diàleg en l'escolta i en l'expressió demana que tothom hagi pensat el que al seu entendre és millor, però mai aquesta presa de postura inicial no ha de ser definitiva. És en el diàleg, és en l'escolta, on la veritat es pot fer present i convidar-me a acceptar-la.

Escoltar ens demana abandonar els prejudicis que per mi mateix o per altres jo m'hagi pogut fer d'un germà. Prejudicis que poden impedir l'acte mateix d'escoltar quan em tanco i penso que és en va escoltar algú. Escoltar sig-

nifica sortir del meu «jo» que, com un castell amb els seus murs, pensa que solament hi ha una porta per a accedir a la veritat i que jo soc l'únic que la copso. Escoltar demana fer silenci, tant exterior com interior, per al trobament amb Déu i amb els altres. Necessitem escoltar-nos mútuament, encara que això signifiqui sortir de la nostra àrea de confort. De vegades podem tenir por d'escoltar, perquè, en el fons, tenim por d'admetre el nostre fracàs, els nostres errors, la nostra manca de visió, la nostra responsabilitat.

Hem de saber escoltar i també saber parlar. No podem quedar-nos amb la nostra sola visió, com si no en fos possible cap més. Però, al mateix temps, portats per la por del fracàs, del que diran o per no complicar-nos la vida, podem caure en el parany de callar i no aportar el que sincerament pensem, el que sentim que el Senyor ens demana que expressem.

